

Arrest

nr. 223 586 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Telly MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op onbepaalde datum het Belgische grondgebied.

1.2. In oktober 2018 bieden verzoeker en mevrouw B.K., met de Poolse nationaliteit, zich aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en uiten hun voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 15 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [A.S.H.,S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar 2 minderjarig kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Op 13 maart 2019 dient verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in. Met huidige vordering vraagt verzoeker als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing.

1.4. Verzoeker dient op 1 maart 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), oftewel als partner in het kader van een duurzame relatie. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister op 20 juni 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 38/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 24 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag werd betekend, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 28 juni 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 28 juni 2019 en dus tegelijkertijd werd ingediend, werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid juncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder werd de vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 231 418, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.2.2. In zijn initiële vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging stelt verzoeker, om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen, enkel als volgt: *“Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoeker moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt”*. De bestreden beslissing heeft evenwel niet tot gevolg dat verzoeker in een illegale verblijfstoestand terechtkomt, deze beslissing stelt enkel een reeds bestaande illegale verblijfstoestand vast.

Verzoeker wees verder op *“nefaste gevolgen”* die een uitvoering van de bestreden beslissing zal hebben, zonder dit evenwel te verduidelijken. Hiermee toont verzoeker niet met concrete argumenten aan dat een onmiddellijke tenuitvoerlegging voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekent.

In zoverre het mogelijk zou zijn voor een verzoeker om in zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 38/85 van de Vreemdelingenwet in een nieuwe uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorzien, merkt de Raad het volgende op.

Verzoeker beroept zich voor zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel op artikel 8 van het EVRM en stelt als volgt:

"Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." [...]

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van "het gezinsleven" is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie; dus, vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een "gezinsleven", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, "gezinsleven" omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als "gezinsleven" kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) [...]

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

Inderdaad woont verzoeker al enige tijd samen met zijn partner in België. Verzoeker en zijn partner wensen samen te blijven wonen in België, doch door de bestreden maatregel is dit danig verstoord.

Eveneens dient benadrukt te worden dat verzoeker en zijn partner zich op 09.10.2018 hebben aangeboden bij de stad Genk om inlichtingen in te winnen betreffende een aanvraag tot wettelijke samenwoning. Dat was lange tijd niet mogelijk omdat ze niet alle vereiste documenten in hun bezit hadden. Net op de dag van zijn vrijheidberoving (namelijk 24.06.2019) hadden verzoekers wél alle documenten in hun bezit, en hadden ze een afspraak geboekt bij het stadhuis van Genk, m.o.o. de aanvraag wettelijke samenwoning. Doch verzoeker werd 's morgens meegenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, naar de politie van Genk en vervolgens naar het gesloten centrum te Merksplas."

Het betreft een woordelijke herneming van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM zoals verzoeker dit heeft ontwikkeld in zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 juni 2019. Deze zaak is gekend bij de Raad onder het rolnummer 234 209.

In zijn arrest van 3 juli 2019 met nummer 223 585 heeft de Raad vastgesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM aantoonde. Er wordt verwezen naar de bespreking in dit arrest.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet met enig concreet gegeven of overtuigend argument aantoonde.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS